DECYZJA NR 1/2006 WSPÓLNEGO KOMITETU WETERYNARYJNEGO USTANOWIONEGO UMOWĄ MIĘDZY WSPÓLNOTĄ EUROPEJSKĄ A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ DOTYCZĄCA HANDLU PRODUKTAMI ROLNYMI

z dnia 1 grudnia 2006 r.

zmieniająca dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 10 do załącznika 11 Umowy

(2007/61/WE)

KOMITET,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi (zwaną dalej: „Umową rolną") , a w szczególności art. 19, ust. 3 jej załącznika 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Umowa rolna weszła w życie z dniem 1 czerwca 2002 r.

(2) Artykuł 19 ust. 1 załącznika 11 Umowy rolnej powołuje Wspólny Komitet Weterynaryjny odpowiedzialny za badanie wszelkich kwestii związanych ze wspomnianym załącznikiem i z jego wdrażaniem oraz za zadania przewidziane przez ten załącznik. Na mocy ust. 3 powyższego artykułu, Wspólny Komitet Weterynaryjny może zdecydować o wprowadzeniu zmian w dodatkach do załącznika 11 Umowy rolnej, szczególnie w celu ich adaptacji i aktualizacji.

(3) Dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 11 do załącznika 11 Umowy rolnej zostały zmienione po raz pierwszy decyzją nr 2/2003 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego Umową między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi z dnia 25 listopada 2003 r. w sprawie zmiany dodatków 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 11 do załącznika 11 Umowy ([1]).

(4) Dodatki 1, 2, 3, 4, 5 i 11 do załącznika 11 Umowy rolnej zostały zmienione ostatnio decyzją nr 2/2004 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego Umową między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi z dnia 9 grudnia 2004 r. zmieniającą dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 11 do załącznika 11 do Umowy ([2]).

(5) Dodatek 6 do załącznika 11 Umowy rolnej został zmieniony decyzją nr 1/2005 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego Umową między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zmiany dodatku 6 do załącznika 11 do Umowy ([3]).

(6) Konfederacja Szwajcarska zobowiązała się włączyć do krajowego ustawodawstwa przepisy dyrektywy (WE) nr 2003/99 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, zmieniającej decyzję Rady 90/424/EWG i uchylającej dyrektywę Rady 92/117/EWG ([4]), rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność w łańcuchu pokarmowym ([5]) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1003/2005 z dnia 30 czerwca 2005 r. wdrażającego rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do celu wspólnotowego ograniczenia powszechnego występowania niektórych serotypów salmonelli w stadach hodowlanych gatunku *Gallus gallus* oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 ([6]).

(7) Konfederacja Szwajcarska zobowiązała się włączyć do krajowego ustawodawstwa przepisy dyrektywy Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ([7]).

(8) Konfederacja Szwajcarska zobowiązała się włączyć do ustawodawstwa krajowego przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych ([8]), przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2074/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiającego środki wykonawcze w odniesieniu do niektórych produktów objętych rozporządzeniem (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz do organizacji urzędowych kontroli na mocy rozporządzeń (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, ustanawiającego odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady i zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz (WE) nr 854/2004 ([9]), a także przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2075/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włosieni (*Trichinella*) w mięsie ([10]).

(9) Należy zmienić dodatek 1 do załącznika 11 Umowy rolnej w celu uwzględnienia przepisów wspólnotowych i szwajcar-

([1]) Dz.U. L 23 z 28.1.2004, str. 27.
([2]) Dz.U. L 17 z 20.1.2005, str. 1.
([3]) Dz.U. L 347 z 30.12.2005, str. 93.
([4]) Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 31.
([5]) Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 1.
([6]) Dz.U. L 170 z 1.7.2005, str. 12.
([7]) Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 9.
([8]) Dz.U. L 338 z 22.12.2005, str. 1.
([9]) Dz.U. L 338 z 22.12.2005, str. 27.
([10]) Dz.U. L 338 z 22.12.2005, str. 60.

skich dotyczących chorób odzwierzęcych i szczegółowych warunków w odniesieniu do handlu między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską.

(10) Należy zmienić dodatki 1, 2, 3, 4, 5 i 10 do załącznika 11 Umowy rolnej w celu uwzględnienia zmian zaistniałych w przepisach wspólnotowych i szwajcarskich obowiązujących na dzień 1 lipca 2006 r.

(11) Środki sanitarne przewidziane przez przepisy szwajcarskie uznaje się za równoważne do celów handlowych w odniesieniu do produktów zwierzęcych przeznaczonych do spożycia przez ludzi. Należy zatem zmienić dodatek 6 do załącznika 11 Umowy rolnej.

(12) Przepisy dodatków 5 i 10 do załącznika 11 Umowy rolnej zostaną ponownie zbadane podczas zebrania Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego najpóźniej w terminie 1 roku po dacie wejścia w życie niniejszej decyzji,

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Dodatki 1, 2, 3, 4, 6 i 10 do załącznika 11 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej handlu produktami rolnymi (umowa rolna) zostają odpowiednio zastąpione dodatkami zawartymi w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Dodatek 5 do załącznika 11, rozdział 3, pkt V, część A Umowy rolnej zostaje zastąpiony poniższym:

„A. Jeżeli chodzi o kontrole zwierząt żywych wprowadzanych do Wspólnoty z innych państw niż te, które są objęte niniejszym załącznikiem, władze szwajcarskie zobowiązują się pobierać przynajmniej opłaty związane z urzędowymi kontrolami przewidziane w rozdziale VI rozporządzenia (WE) nr 882/2004 według minimalnych stawek ustalonych w jego załączniku V."

Artykuł 3

Niniejszą decyzję sporządzoną w dwóch egzemplarzach podpisują współprzewodniczący lub inne osoby uprawnione do działania w imieniu Stron.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsza decyzja staje się skuteczna w dniu złożenia ostatniego podpisu.

Podpisano w Bernie, dnia 1 grudnia 2006 r.

W imieniu Konfederacji Szwajcarskiej

Szef delegacji

Hans WYSS

Podpisano w Brukseli, dnia 1 grudnia 2006 r.

W imieniu Wspólnoty Europejskiej

Szef delegacji

Paul VAN GELDORP

ZAŁĄCZNIK

„Dodatek 1

ŚRODKI ZWALCZANIA/ZGŁASZANIE CHORÓB ZWIERZĄT

I. PRYSZCZYCA

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 2003/85/WE z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania pryszczycy, uchylająca dyrektywę 85/511/EWG i decyzje 84/531/EWG i 91/665/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 92/46/EWG (Dz.U. L 306 z 22.11.2003, str. 1) zmieniona decyzją 2005/615/WE Komisji z dnia 16 sierpnia 2005 r. zmieniającą załącznik XI do dyrektywy Rady 2003/85/WE w odniesieniu do krajowych laboratorium w niektórych państwach członkowskich.	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 1, 1a i 9a (środki przeciw silnie zaraźliwym epizootiom, cele zwalczania) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), a w szczególności jego artykuły: 2 (silnie zaraźliwe epizootie), 49: (obchodzenie się z mikroorganizmami chorobotwórczymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 77 do 98 (wspólne przepisy dotyczące w wysokim stopniu zakaźnych epizootii), od 99 do 103 (specyficzne środki dotyczące zwalczania pryszczycy) 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki ostatnio zmienione dnia 10 marca 2006 r. (RS 172.216.1), a w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne, rejestrowanie, kontrola i dostarczanie szczepionki przeciwko pryszczycy)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Komisja i Weterynaryjny Urząd Federalny powiadamiają się o zamiarze zastosowania szczepienia interwencyjnego. W wypadkach szczególnej sytuacji alarmowej, zgłaszanie dotyczy podjętych decyzji i sposobów ich wdrażania. We wszystkich przypadkach, konsultacje odbywają się w jak najkrótszym terminie w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

2. Stosownie do art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym opublikowanym na stronie internetowej Weterynaryjnego Urzędu Federalnego.

3. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji pryszczycy jest: The Institute for Animal Health Pirbright Laboratory, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku XVI dyrektywy 2003/85/WE.

II. KLASYCZNY POMÓR ŚWIŃ

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 5) ostatnio zmieniona Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań traktatów stanowiących podstawę Unii Europejskiej – załącznik II: Lista przewidziana w art. 20 Aktu Przystąpienia – 6. Rolnictwo – B. Ustawodawstwo weterynaryjne i fitosanitarne – I. Ustawodawstwo weterynaryjne (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 381)	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 1, 1a i 9a (środki przeciw silnie zaraźliwym epizootiom, cele zwalczania) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. zmienione ostatnio dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności jego artykuły: 2 (silnie zaraźliwe epizootie), od 40 do 47 (usuwanie i wykorzystywanie odpadów), 49 (obchodzenie się z mikroorganizmami chorobotwórczymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 77 do 98 (wspólne przepisy dotyczące w wysokim stopniu zakaźnych epizootii), od 116 do 121 (wykrywanie pomoru świń podczas uboju, specyficzne środki dotyczące walki z klasycznym pomorem świń) 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki ostatnio zmienione dnia 10 marca 2006 r. (RS 172.216.1), a w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne) 4. Rozporządzenie z dnia 23 czerwca 2004 r. dotyczące eliminacji ubocznych produktów zwierzęcych (OESPA) zmienione ostatnio dnia 22 czerwca 2005 r. (RS 916.441.22)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Komisja i Weterynaryjny Urząd Federalny zgłaszają zamiar zastosowania szczepienia interwencyjnego. Konsultacje odbywają się w jak najkrótszym terminie w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

2. Jeżeli okaże się to konieczne, stosownie do art. 117 ust. 5 rozporządzenia o epizootiach, Weterynaryjny Urząd Federalny wyda przepisy wykonawcze o charakterze technicznym dotyczące znakowania i przetwarzania mięsa pochodzącego ze stref ochronnych i nadzorowanych.

3. Stosownie do art. 121 rozporządzenia o epizootiach, Szwajcaria zobowiązuje się do wdrożenia planu usunięcia klasycznego pomoru świń u dzikich świń zgodnie z art. 15 i 16 dyrektywy 2001/89/WE. Konsultacje odbywają się w jak najkrótszym terminie w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

4. Stosownie do art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym opublikowanym na stronie internetowej Weterynaryjnego Urzędu Federalnego.

5. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 21 dyrektywy 2001/89/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

6. W razie konieczności, stosownie do art. 89 ust. 2 rozporządzenia o epizootiach, Weterynaryjny Urząd Federalny wyda przepisy wykonawcze o charakterze technicznym w zakresie kontroli serologicznej świń w obszarach objętych ochrona i nadzorem zgodnie z rozdziałem IV załącznika do decyzji 2002/106/WE (Dz.U. L 39 z 9.2.2002, str. 71.).

7. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji klasycznego pomoru świń jest: *Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover,* 15 Bünteweg 17, D-30559, Hannover, Niemcy. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku IV dyrektywy 2001/89/WE.

III. AFRYKAŃSKI POMÓR ŚWIŃ

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń (Dz.U. L 192 z 20.7.2002, str. 27) ostatnio zmieniona Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań traktatów stanowiących podstawę Unii Europejskiej – załącznik II: Lista przewidziana w art. 20 Aktu Przystąpienia – 6. Rolnictwo – B. Ustawodawstwo weterynaryjne i fitosanitarne – I. Ustawodawstwo weterynaryjne (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 381)	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 1, 1a i 9a (środki przeciw silnie zaraźliwym epizootiom, cele zwalczania) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. zmienione ostatnio dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności jego artykuły: 2 (silnie zaraźliwe epizootie), od 40 do 47 (usuwanie i wykorzystywanie odpadów), 49 (obchodzenie się z mikroorganizmami chorobotwórczymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 77 do 98 (wspólne przepisy dotyczące w wysokim stopniu zakaźnych epizootii), od 116 do 121 (wykrywanie pomoru podczas uboju, specyficzne środki dotyczące walki z klasycznym pomorem świń) 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki ostatnio zmienione dnia 10 marca 2006 r. (RS 172.216.1), a w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne) 4. Rozporządzenie z dnia 23 czerwca 2004 r. dotyczące eliminacji ubocznych produktów zwierzęcych (OESPA) zmienione ostatnio dnia 22 czerwca 2005 r. (RS 916.441.22)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji afrykańskiego pomoru świń jest: *Centro de Investigación en Sanidad Animal*, 28130 Valdeolmos, Madryt, Hiszpania. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku V dyrektywy 2002/60/WE.

2. Stosownie do art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym opublikowanym na stronie internetowej Weterynaryjnego Urzędu Federalnego.

3. W razie konieczności, stosownie do art. 89 ust. 2 rozporządzenia o epizootiach, Weterynaryjny Urząd Federalny wyda przepisy wykonawcze o charakterze technicznym w zakresie przepisów diagnostycznych związanych z afrykańskim pomorem świń zgodnie z przepisami decyzji 2003/422/WE (Dz.U. L 143 z 11.6.2003, str. 35).

4. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 20 dyrektywy 2002/60/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

IV. **AFRYKAŃSKI POMÓR KONI**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni (Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 19), ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1)	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 1, 1a i 9a (środki przeciw silnie zaraźliwym epizootiom, cele zwalczania) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), a w szczególności jego artykuły: 2 (silnie zaraźliwe epizootie), 49: (obchodzenie się z mikroorganizmami chorobotwórczymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 77 do 98 (wspólne przepisy dotyczące w wysokim stopniu zakaźnych epizootii), od 112 do 115 (specyficzne środki dotyczące zwalczania afrykańskiego pomoru koni) 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki ostatnio zmienione dnia 10 marca 2006 r. (RS 172.216.1), a w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. W przypadku, gdyby w Szwajcarii rozwinęła się epizootia o wyjątkowo ciężkim charakterze, Wspólny Komitet Weterynaryjny spotka się w celu zbadania sytuacji. Właściwe organy szwajcarskie zobowiązują się do podjęcia środków niezbędnych w świetle wyników tego badania.

2. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji afrykańskiego pomoru koni jest: *Laboratorio de Sanidad y Producción Animal*, Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, 28110 Algete, Madryt, Hiszpania. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku III dyrektywy 92/35/EWG.

3. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 16 dyrektywy 92/35/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

4. Stosownie do art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym opublikowanym na stronie internetowej Weterynaryjnego Urzędu Federalnego.

V. **GRYPA PTAKÓW**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania influenzy drobiu (Dz.U. L 167 z 22.6.1992, str. 1), ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r., dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1) 2. Dyrektywa Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchylająca dyrektywę 92/40/EWG (Dz.U. L 010 z 14.1.2006, str. 16)	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 1, 1a i 9a (środki przeciw silnie zaraźliwym epizootiom, cele zwalczania) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), a w szczególności jego artykuły: 2 (silnie zaraźliwe epizootie), 49: (obchodzenie się z mikroorganizmami chorobotwórczymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 77 do 98 (wspólne przepisy dotyczące w wysokim stopniu zakaźnych epizootii), od 122 do 125 (specyficzne środki dotyczące zwalczania influenzy drobiu) 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki ostatnio zmienione dnia 10 marca 2006 r. (RS 172.216.1), a w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji influenzy drobiu jest: *Central Veterinary Laboratory*, New Haw, Weybridge, Surrey KT15 3NB, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku V dyrektywy 92/40/EWG i w załączniku VII, pkt. 2 dyrektywy 2005/94/WE.

2. Stosownie do art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym opublikowanym na stronie internetowej Weterynaryjnego Urzędu Federalnego.

3. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 18 dyrektywy 92/40/EWG, art. 60 dyrektywy 2005/94/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

VI. **RZEKOMY POMÓR DROBIU**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu (Dz.U. L 260 z 5.9.1992, str. 1), ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) Rady nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. U. L 122 z 16.5.2003, str. 1)	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 1, 1a i 9a (środki przeciw silnie zaraźliwym epizootiom, cele zwalczania) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. zmienione ostatnio dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności jego artykuły: 2 (wysoce zaraźliwe epizootie), od 40 do 47 (usuwanie i wykorzystywanie odpadów), 49 (manipulacja mikroorganizmami patogennymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 77 do 98 (wspólne przepisy dotyczące wysoce zaraźliwych epizootii), od 122 do 125 (specyficzne środki dotyczące rzekomego pomoru drobiu) 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki ostatnio zmienione dnia 10 marca 2006 r. (RS 172.216.1), a w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne) 4. Instrukcja (dyrektywa techniczna) Weterynaryjnego Urzędu Federalnego z dnia 20 czerwca 1989 r. dotycząca zwalczania paramyksowirozy gołębi (Urz. Biul. Wet. Fed. 90(13) str. 113 (szczepienie itd.)) 5. Rozporządzenie z dnia 23 czerwca 2004 r. dotyczące eliminacji ubocznych produktów zwierzęcych (OESPA) zmienione ostatnio 22 czerwca 2005 r. (RS 916.441.22)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji rzekomego pomoru drobiu jest: *Central Veterinary Laboratory*, New Haw, Weybridge, Surrey KT15 3NB, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku V dyrektywy 92/66/EWG.

2. Stosownie do art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym opublikowanym na stronie internetowej Weterynaryjnego Urzędu Federalnego.

3. Informacje podane w art. 17 i 19 dyrektywy 92/66/EWG leżą w gestii Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

4. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 22 dyrektywy 92/66/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

VII. CHOROBY RYB I MIĘCZAKÓW

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz.U. L 175 z 19.7.1993, str. 23) ostatnio zmieniona Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań traktatów stanowiących podstawę Unii Europejskiej – załącznik II: Lista przewidziana w art. 20 Aktu Przystąpienia – 6. Rolnictwo – B. Ustawodawstwo weterynaryjne i fitosanitarne – I. Ustawodawstwo weterynaryjne (Dz. U. L 236 z 23.9.2003, str. 381) 2. Dyrektywa Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży (Dz.U. L 332 z 30.12.1995, str. 33), ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1)	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 1, 1a i 10 (środki przeciw epizootiom) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), a w szczególności jego artykuły: 3 i 4 (wymienione epizootie), 61 (obowiązki nabywających prawo do połowu i organów odpowiedzialnych za monitorowanie połowów), od 62 do 76 (ogólne środki zwalczania), od 275 do 290 (specjalne środki dotyczące chorób ryb, laboratorium diagnostyczne)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Aktualnie hodowla łososia nie jest dozwolona i gatunek ten nie występuje w Szwajcarii. Niedokrwistość zakaźna łososia jest sklasyfikowana przez Szwajcarię jako choroba, którą należy usunąć w myśl rozporządzenia o epizootiach.

2. Aktualnie hodowla ostryg płaskich nie jest praktykowana w Szwajcarii. W przypadku wystąpienia bonamiozy lub marteiliozy, Weterynaryjny Urząd Federalny zobowiązuje się do podjęcia niezbędnych środków interwencyjnych zgodnych z przepisami wspólnotowymi na podstawie art. 57 ustawy o epizootiach.

3. W przypadkach wymienionych w art. 7 dyrektywy 93/53/EWG informacjami zajmuje sie Wspólny Komitet Weterynaryjny.

4. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji chorób ryb jest: *Statens Veterinære Serumlaboratorium, Landbrugsministeriet*, Hangövej 2, 8200 Århus, Dania. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku C dyrektywy 93/53/EWG.

5. Stosownie do art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym opublikowanym na stronie internetowej Weterynaryjnego Urzędu Federalnego.

6. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 16 dyrektywy 93/53/EWG, art. 8 dyrektywy 95/70/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

7. W przypadkach wymienionych w art. 5 dyrektywy 95/70/EWG informacjami zajmuje sie Wspólny Komitet Weterynaryjny.

8. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji chorób mięczaków jest: *Laboratoire IFREMER*, BP 133, 17390 La Tremblade, Francja. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku B dyrektywy 95/70/EWG.

VIII. PASAŻOWALNA ENCEFALOPATIA GĄBCZASTA

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1) ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 688/2006 z dnia 4 maja 2006 r. aktualizującym załączniki III i XI rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie monitorowania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych i materiałów szczególnego ryzyka bydła w Szwecji (Dz. U. L 120 z 5.5.2006, str. 10).	1. Rozporządzenie z dnia 27 maja 1981 r. o ochronie zwierząt (OPAn) ostatnio zmienione dnia 12 kwietnia 2006 r. (RS 455.1), a w szczególności jego art. 64f (Sposoby ogłuszania) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11) 3. Ustawa z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (LDAl) zmieniona ostatnio dnia 16 grudnia 2005 r. (RS 817.0), a szczególnie jej art. 24 (Inspekcja i pobieranie próbek), 40 (Kontrola środków spożywczych) 4. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. DFI o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (RS 817.022.108), a szczególnie jego art. 4 i 7 (części kośćca, których używanie jest zabronione) 5. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), szczególnie jego art. 6 (Definicje i skróty), 36 (Zaświadczenie sanitarne), 61 (Obowiązek ogłaszania), 130 (Monitorowanie pogłowia szwajcarskiego), od 175 do 181 (Pasażowalne encefalopatie gąbczaste), 297 (Wykonanie w kraju), 301 (Zadania weterynarza kantonalnego), 303 (Szkolenie i podnoszenie kwalifikacji weterynarzy urzędowych) oraz 312 (Laboratoria diagnostyczne) 6. Rozporządzenie z dnia 10 czerwca 1999 r. o Księdze produktów dla zwierząt (OLAlA) ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.307.1), w szczególności jego art. 28 (Transport produktów przeznaczonych dla zwierząt użytkowych), załącznik 1, część 9 (Produkty ze zwierząt lądowych), część 10 (Ryby, inne zwierzęta morskie, pochodzące z nich produkty i produkty uboczne) i załącznik 4 (lista zakazanych substancji) 7. Rozporządzenie z dnia 23 czerwca 2004 r. dotyczące eliminacji ubocznych produktów zwierzęcych (OESPA) zmienione ostatnio dnia 22 czerwca 2005 r. (RS 916.441.22)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) jest: *The Veterinary Laboratories Agency*, Woodham Lane New Haw, Addlestone, Surrey KT15 3NB Wielka Brytania. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku X, rozdział B rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

2. Stosownie do art. 57 Ustawy o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym dotyczącym realizacji środków zwalczania TSE

3. Stosownie do art. 12 rozporządzenia (WE) nr 999/2001, w państwach członkowskich Wspólnoty, każde zwierzę podejrzane o zarażenie pasażowalną encefalopatią gąbczastą podlega urzędowemu ograniczeniu przemieszczania w czasie oczekiwania na wyniki badania klinicznego lub epidemiologicznego przeprowadzanego przez właściwy organ lub zabiciu w celu zbadania w laboratorium pod urzędową kontrolą.

   Stosownie do art. 179b i 180a rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria wprowadza zakaz uboju zwierząt podejrzanych o zarażenie pasażowalną encefalopatią gąbczastą. Zwierzęta podejrzane o infekcję powinny być uśmiercone bez wycieku krwi i spalone a ich mózg zbadany w szwajcarskim laboratorium referencyjnym dla TSE.

   Stosownie do art. 10 rozporządzenia o epizootiach, Szwajcaria dokonuje rejestracji pogłowia bydła przy pomocy systemu identyfikacji permanentnej umożliwiającego odnalezienie ich matki i ich pierwotnego stada oraz stwierdzenie, czy nie są potomstwem samic podejrzanych o infekcję lub krów dotkniętych gąbczastą encefalopatią bydła.

   Stosownie do art. 179c rozporządzenia o epizootiach, Szwajcaria dokonuje wybicia zwierząt chorych na BSE oraz zwierząt pochodzących od krów dotkniętych gąbczastą encefalopatią bydła urodzonych w ciągu dwóch lat, które poprzedziły ich diagnostykę. Od 1 lipca 1999 r., przystąpiono do masowego wybijania zwierząt (jeden ubój na stado byłwykonywany od 14 grudnia 1996 r. do 30 czerwca 1999 r.).

4. Stosownie do art. 180b rozporządzenia o epizootiach, Szwajcaria dokonuje wybicia zwierząt dotkniętych trzęsawką, ich matek, ich bezpośredniego potomstwa dotkniętego infekcją oraz wszelkich innych owiec i kóz ze stada z wyjątkiem:

— owiec nosicielek do najmniej 1 allela ARR lub nie noszących żadnego allela VRQ;

— zwierząt mających mniej niż 2 miesiące, przeznaczonych wyłącznie na ubój. Głowa i narządy jamy brzusznej tych zwierząt są usuwane zgodnie z przepisami rozporządzenia dotyczącego usuwania ubocznych produktów zwierzęcych (OESPA).

W drodze wyjątku, w przypadku ras o niewielkiej liczebności, można odstąpić od wybicia stada. W tym przypadku, stado zostaje poddane urzędowemu nadzorowi weterynaryjnemu przez okres 2 lat, podczas którego dokonuje się badania klinicznego zwierząt z tego stada dwukrotnie w ciągu roku. Jeżeli w tym okresie zwierzęta zostaną przeznaczone do wybicia, ich głowy włącznie z migdałami będą przedmiotem analizy w laboratorium referencyjnym na TSE

Środki te podlegają przeglądowi w zależności od wyników monitorowania sanitarnego zwierząt. W szczególności, okres monitorowania zostaje przedłużony w razie wykrycia nowego przypadku choroby w obrębie stada.

W razie stwierdzenia BSE u owcy lub kozy, Szwajcaria zobowiązuje się do wprowadzenia środków przewidzianych w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

5. Stosownie do art. 7 rozporządzenia (WE) nr 999/2001, państwa członkowskie Wspólnoty zabraniają używania białek zwierzęcych przetworzonych w żywieniu zwierząt hodowlanych utrzymywanych, tuczonych lub hodowanych do produkcji środków spożywczych. Wprowadza się całkowity zakaz używania białek pochodzących od zwierząt w żywieniu przeżuwaczy w państwach członkowskich Wspólnoty.

Stosownie do art. 18 rozporządzenia dotyczącego eliminacji ubocznych produktów zwierzęcych (OESPA), Szwajcaria wprowadziła całkowity zakaz używania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt hodowlanych obowiązujący od dnia 1 stycznia 2001 r.

6. Stosownie do art. 6 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 i rozdziału A załącznika III wspomnianego rozporządzenia, państwa członkowskie Wspólnoty wdrażają roczny program monitoringu BSE. Plan ten obejmuje szybki test BSE w odniesieniu do bydła mającego ponad 24 miesiące uśmierconego w trybie nagłym, padłego w gospodarstwie lub uznanego za chore podczas inspekcji *ante mortem* oraz wszystkich zwierząt mających ponad 30 miesięcy zabitych do spożycia przez ludzi.

Szybkie testy BSE stosowane w Szwajcarii są wymienione w załączniku X, rozdział C rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

Stosownie do art. 179 rozporządzenia o epizootiach, Szwajcaria obowiązkowo dokonuje szybkiego testu BSE w odniesieniu do wszystkich zwierząt z gatunku bydła rogatego mających ponad 30 miesięcy zabitych w trybie nagłym, padłych w gospodarstwie lub uznanych za chore podczas inspekcji *ante mortem* oraz próbki zwierząt w wieku ponad 30 miesięcy zabitych do spożycia przez ludzi. Ponadto, hodowcy realizują celowy program monitoringu zwierząt w wieku ponad 20 miesięcy zabijanych do spożycia przez ludzi.

7. Stosownie do art. 6 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 i rozdziału A załącznika III wspomnianego rozporządzenia, państwa członkowskie Wspólnoty wdrażają roczny program monitoringu trzęsawki.

Stosownie do przepisów art. 177 rozporządzenia o epizootiach, Szwajcaria wdrożyła program monitoringu TSE u owiec i kóz w wieku ponad 12 miesięcy. Zwierzęta zabijane w trybie nagłym, zwierzęta, które padły w gospodarstwie lub uznane za chore podczas inspekcji *ante mortem* jak również zwierzęta zabijane do spożycia przez ludzi zostały zbadane w okresie od czerwca 2004 r. do lipca 2005 r. Wynik badania wszystkich próbek okazał się negatywny (w zakresie BSE); monitoring w oparciu o pobrane próbki zwierząt podejrzanych o infekcję, zwierząt zabijanych w trybie nagłym oraz zwierząt, które padły w gospodarstwie będzie kontynuowany.

Uznanie podobieństwa przepisów prawnych dotyczących monitorowania TSE u owiec i kóz będzie rozpatrywane w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

8. Informacje przewidziane w art. 6 i w rozdziale B załącznika III oraz w załączniku IV (3.III) do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 leżą w gestii Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

9. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 21 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

C. INFORMACJE UZUPEŁNIAJĄCE

1. Od 1 stycznia 2003 r., i stosownie do rozporządzenia z dnia 20 listopada 2002 r. dotyczącego przyznawania środków w celu pokrycia kosztów usunięcia odpadów zwierzęcych w 2003 r. (RS 916.406), Szwajcaria wdrożyła system zachęty finansowej na rzecz gospodarstw, w których rodzi się bydło i ubojni, w których jest zabijane, jeżeli przestrzega się procedur zgłaszania przemieszczania zwierząt przewidzianych przez obowiązujące przepisy.

2. Stosownie do art. 8 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 i załącznika XI, pkt. 1 do wspomnianego rozporządzenia, państwa członkowskie Wspólnoty usuwają i niszczą materiały szczególnego ryzyka (MRS).

Na liście MRS usuwanych u bydła znajdują się: czaszka, z wyłączeniem żuchwy, w tym mózgowie i oczy jak również rdzeń kręgowy zwierząt w wieku ponad 12 miesięcy; kręgosłup, z wyłączeniem kręgów ogonowych, wyrostków kolczystych poprzecznych kręgów wystających, piersiowych i lędźwiowych i grzebienia krzyżowego pośrodkowego oraz skrzydeł kości krzyżowej, ale w tym zwoje rdzeniowe i rdzeń kręgowy zwierząt powyżej dwudziestu czterech miesięcy; migdałki, jelita od dwunastnicy do odbytnicy oraz krezka bydła w każdym wieku.

Na liście MRS usuwanych u owiec i kóz znajdują się: czaszka, w tym mózgowie i oczy, migdałki i rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku ponad 12 miesięcy lub posiadających 1 ząb stały-siekacz, który przebił dziąsło jak również śledziona i jelito kręte owiec i kóz w każdym wieku.

Stosownie do art. 179d rozporządzenia o epizootiach i art. 4 rozporządzenia o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego, Szwajcaria wdrożyła politykę wycofywania MRS z łańcucha artykułów spożywczych przeznaczonych dla zwierząt i ludzi. Na liście MRS usuwanych u bydła znajdują się przede wszystkim: kręgosłup zwierząt w wieku ponad 30 miesięcy, migdałki, jelita od dwunastnicy do odbytnicy oraz krezka zwierząt w każdym wieku.

Stosownie do art. 180c rozporządzenia o epizootiach i art. 4 rozporządzenia o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego, Szwajcaria wdrożyła politykę wycofywania MRS z łańcucha artykułów spożywczych przeznaczonych dla zwierząt i ludzi. Na liście MRS usuwanych u owiec i kóz znajdują się przede wszystkim: mózg nie wyjęty z czaszki, rdzeń kręgowy z oponą twardą (Dura mater) i migdałki zwierząt w wieku ponad 12 miesięcy lub u których 1 ząb stały-siekacz przebił dziąsło, śledziona i jelito kręte zwierząt w każdym wieku.

3. Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady określa zasady sanitarne, które należy stosować wobec ubocznych produktów zwierzęcych nie przeznaczonych do spożywania przez ludzi w państwach członkowskich Wspólnoty.

Stosownie do art. 13 rozporządzenia dotyczącego eliminacji ubocznych produktów zwierzęcych, Szwajcaria spala uboczne produkty zwierzęce kategorii 1, łącznie z materiałami szczególnego ryzyka oraz zwierzętami, które padły w gospodarstwie.

IX. **CHOROBA NIEBIESKIEGO JĘZYKA**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiająca przepisy szczególne dotyczące kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka.	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 1, 1a i 9a (środki przeciw silnie zaraźliwym epizootiom, cele zwalczania) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), a w szczególności jego artykuły: 2 (silnie zaraźliwe epizootie), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 77 do 98 (wspólne przepisy dotyczące w wysokim stopniu zakaźnych epizootii), od 126 do 127 (wspólne przepisy dotyczące pozostałych silnie zaraźliwych epizootii) 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki ostatnio zmienione dnia 10 marca 2006 r. (RS 172.216.1), a w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji choroby niebieskiego języka jest: *AFRC Institute for Animal Health Pirbright Laboratory Ash Road*, Pirbright, Woking, Surrey GU24 ONF Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku II, rozdział B dyrektywy 2000/75/WE.

2. Stosownie do art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym opublikowanym na stronie internetowej Weterynaryjnego Urzędu Federalnego.

3. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 17 dyrektywy 2000/75/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

X. **CHOROBY ODZWIERZĘCE**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
1. Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2160/2003 z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie kontroli salmonelli i innych szczególnych czynników zoonotycznych występujących w łańcuchu pokarmowym (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 1). 2. Dyrektywa 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, zmieniająca decyzję Rady 90/424/EWG i uchylająca dyrektywę Rady 92/117/EWG (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 31).	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401) 3. Ustawa federalna z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (LDAI) ostatnio zmieniona dnia 16 grudnia 2005 r. (RS 817.0) 4. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (ODAlOUs) (RS 817.02) 5. Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny (OHyg) (RS 817.024.1) 6. Ustawa federalna z dnia 18 grudnia 1970 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych człowieka (Ustawa o epidemiach) ostatnio zmieniona dnia 21 marca 2003 r. (RS 818.101) 7. Rozporządzenie z dnia 13 stycznia 1999 r. o zgłaszaniu chorób zakaźnych człowieka (Rozporządzenie o zgłaszaniu) ostatnio zmienione dnia 15 grudnia 2003 r. (RS 818.141.1)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Wspólne laboratoria referencyjne są następujące:

— Wspólnym laboratorium referencyjnym do analizy i badań nad chorobami odzwierzęcymi (salmonella) jest:

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)
3720 BA Bilthoven
Holandia

— Wspólnym laboratorium referencyjnym do kontroli biotoksyn morskich jest:

Agencia Española de Seguridad Alimentaria (AESA):
E-36200 Vigo
Hiszpania

— Wspólnym laboratorium referencyjnym do kontroli zakażeń bakteriologicznych i wirusowych mięczaków jest:

The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS)
Weymouth
Dorset DT4 8UB Wielka
Brytania

— Wspólnym laboratorium referencyjnym dla *Listeria monocytogenes* jest:

AFSSA – Laboratorium Analiz i Badań nad jakością żywności i procesami agro-spożywczymi
(LERQAP)
F-94700 Maisons-Alfort
Francja

— Wspólnym laboratorium referencyjnym dla gronkowców o koagulazie dodatniej, w tym *staphylococcus aureus* jest:

AFSSA – Laboratorium Analiz i Badań nad jakością żywności i procesami agro-spożywczymi
(LERQAP)
F-94700 Maisons-Alfort
Francja

— Wspólnym laboratorium referencyjnym dla *Escherichia coli*, w tym werotoksycznych szczepów *E. coli* (VTEC) jest:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)
I-00161 Roma
Włochy

— Wspólnym laboratorium referencyjnym dla *Campylobacter* jest:

Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)
S-751 89 Uppsala
Szwecja

— Wspólnym laboratorium referencyjnym do analizy pasożytów (szczególnie *Trichinella*, *Echinococcus* i *Anisakis*) jest:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)
I-00161 Roma
Włochy

— Wspólnym laboratorium referencyjnym do analizy odporności przeciwbakteryjnej jest:

Danmarks Fødevareforskning (DFVF)
DK-1790 København V
Dania

2. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tych laboratoriów. Funkcje i zadania tych laboratoriów są przewidziane w Rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1).

3. Corocznie Koniecko końca maja, Szwajcaria przekazuje Komisji raport o tendencjach i źródłach chorób odzwierzęcych, odzwierzęcych czynników chorobotwórczych i odporności przeciwbakteryjnej, zawierający dane zebrane w trakcie minionego roku stosownie do art. 4, 7 i 8 dyrektywy 2003/99/WE. Raport ten zawiera również informacje wymienione w art. 3, ust. 2, lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2160/2003. Raport ten zostaje przekazany przez Komisję Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności w celu opublikowania raportu syntetycznego dotyczącego tendencji i źródeł chorób odzwierzęcych, odzwierzęcych czynników chorobotwórczych i odporności przeciwbakteryjnej we Wspólnocie.

XI. **INNE CHOROBY**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń (Dz.U. L 62 z dn 15.3.1993, str. 69) ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1)	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 1, 1a i 9a (środki przeciw silnie zaraźliwym epizootiom, cele zwalczania) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), a w szczególności jego artykuły: 2 (silnie zaraźliwe epizootie), 49: (obchodzenie się z mikroorganizmami chorobotwórczymi dla zwierząt), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 77 do 98 (wspólne przepisy dotyczące w wysokim stopniu zakaźnych epizootii), od 103 do 105 (specyficzne środki dotyczące zwalczania choroby pęcherzykowej świń) 3. Rozporządzenie z dnia 14 czerwca 1999 r. o organizacji Federalnego Departamentu Gospodarki ostatnio zmienione dnia 10 marca 2006 r. (RS 172.216.1), a w szczególności jego art. 8 (laboratorium referencyjne)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. W przypadkach wymienionych w art. 6 dyrektywy 92/119/EWG informacjami zajmuje sie Wspólny Komitet Weterynaryjny.

2. Wspólnym laboratorium referencyjnym do identyfikacji choroby pęcherzykowej świń jest: *AFRC Institute for Animal Health*, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Woking Surrey, GU240NF, Zjednoczone Królestwo. Szwajcaria zobowiązuje się pokryć koszty, którymi będzie obciążona z tytułu działań związanych z wyznaczeniem tego laboratorium. Funkcje i zadania tego laboratorium są przewidziane w załączniku III dyrektywy 92/119/EWG.

3. Stosownie do art. 97 rozporządzenia o epizootiach Szwajcaria dysponuje planem awaryjnym. Ten plan awaryjnym stanowi przedmiot rozporządzenia wykonawczego o charakterze technicznym nr 95/65 wydanego przez Weterynaryjny Urząd Federalny.

4. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 22 dyrektywy 92/119/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

XII. **ZGŁASZANIE CHORÓB**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58) ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2004/216/WE z dnia 1 marca 2004 r. zmieniającą dyrektywę 82/894/EWG w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie poprzez włączenie niektórych chorób koni i niektórych chorób pszczół do wykazu chorób wymagających zgłaszania (Dz.U. L 67 z 5.3.2004, str. 27)	1. Ustawa o epizootiach (LFE) z dnia 1 lipca 1966 r. ostatnio zmieniona dnia 23 czerwca 2004 r. (RS 916.40), a w szczególności jej art. 11 (zgłaszanie i ogłaszanie chorób) i 57 (przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, współpraca międzynarodowa) 2. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), szczególnie jego art. od 2 do 5 (wymienione choroby), od 59 do 65 i 291 (obowiązek ogłaszania, zgłaszanie), od 292 do 299 (nadzór, wykonanie, pomoc administracyjna)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

Komisja przy współpracy z Weterynaryjnym Urzędem Federalnym włącza Szwajcarię do systemu zgłaszania chorób zwierzęcych, który przewidziany jest w dyrektywie 82/894/EWG.

Dodatek 2

ZDROWIE ZWIERZĄT: WYMIANA I WPROWADZANIE DO OBROTU

I. bydło i trzoda chlewna

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. U. 121 z dnia 29.7.1964, str. 1977/64) ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającym dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz.U. L 003 z dnia 5.1.2005, str. 1)	1. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), a w szczególności art. od 27 do 31 (targi, wystawy), od 34 do 37 (handel), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 116 do 121 (afrykański pomór świń), od 135 do 141 (choroba Aujeszky'ego), od 150 do 157 (bruceloza bydła), od 158 do 165 (gruźlica), od 166 do 169 (enzootyczna białaczka bydła), od 170 do 174 (IBR/IPV), od 175 do 195 (encefalopatie gąbczaste), od 186 do 189 (zakaźne zapalenie dróg rodnych bydła), od 207 do 211 (bruceloza świń), 297 (zatwierdzanie targów, miejsca gromadzenia, ośrodki dezynfekcji) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Stosownie do art. 297, ust. 1 rozporządzenia o epizootiach, Weterynaryjny Urząd Federalny przystąpi do zatwierdzania miejsc gromadzenia zdefiniowanych w art. 2 dyrektywy 64/432/EWG. Do celów stosowania niniejszego załącznika, zgodnie z art. 11, 12 i 13 dyrektywy 64/432/EWG, Szwajcaria ustanawia listę uprawnionych miejsc gromadzenia, przewoźników oraz podmiotów handlowych.

2. Informacja przewidziana w art. 11, ust. 3 dyrektywy 64/432/EWG realizowana jest w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

3. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, iż Szwajcaria spełnia warunki przewidziane w załączniku A, część II, ust. 7 dyrektywy 64/432/EWG w odniesieniu do brucelozy bydła. Dla utrzymania statusu pogłowia bydła oficjalnie wolnego od brucelozy, Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

   a) informacja o każdym zwierzęciu z gatunku bydła podejrzanym o to, iż jest zainfekowane brucelozą, musi zostać przekazana właściwym organom, a zwierzę poddane oficjalnym testom wykrywającym brucelozę składającym się co najmniej z dwóch testów serologicznych z ustaleniem uzupełnienia, a także badaniu mikrobiologicznemu próbek pobranych w przypadku poronień;

   b) w trakcie okresu podejrzewania, który zostanie utrzymany aż do chwili, kiedy badania przewidziane w lit. a) dadzą wynik negatywny, zawiesza się status bydła oficjalne wolnego od brucelozy dla całego pogłowia, do którego należy podejrzane zwierzę (lub zwierzęta) z gatunku bydła;

   Szczegółowe informacje dotyczące stad zakażonych wraz z raportem epidemiologicznym są przekazywane Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu. Jeżeli którykolwiek z warunków przewidzianych w załączniku A, część II, ust. 7, akapit 1 dyrektywy 64/432/EWG nie zostanie przez Szwajcarię spełniony, Weterynaryjny Urząd Federalny bezzwłocznie powiadamia o tym Komisję. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu ponownego rozważenia przepisów niniejszego ustępu..

4. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, iż Szwajcaria spełnia warunki przewidziane w załączniku A, część I, ust. 4 dyrektywy 64/432/EWG w odniesieniu do gruźlicy bydła. Dla utrzymania statusu pogłowia bydła oficjalnie wolnego od gruźlicy, Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

   a) wprowadza się system identyfikacyjny umożliwiający ustalenie stada pochodzenia każdej sztuki bydła;

   b) każde zabite zwierzę musi zostać poddane kontroli *post mortem*, której dokonuje urzędowy weterynarz;

   c) każde podejrzenie o gruźlicę dotyczące zwierzęcia żywego, martwego lub zabijanego musi być zgłaszane właściwym organom;

d) w każdym przypadku, właściwe organy przystępują do koniecznych badań, aby potwierdzić lub wykluczyć podejrzenie, łącznie z dotarciem do stad pochodzenia i stad przejściowych. Kiedy podczas sekcji zwłok lub w czasie uboju zostaną wykryte budzące podejrzenie o gruźlicę zmiany chorobowe, właściwe organy poddają te zmiany badaniom laboratoryjnym;

e) dla stad pochodzenia i stad przejściowych (podejrzanych o infekcję) status oficjalnie wolnych od gruźlicy zostaje zawieszony, a zawieszenie utrzymane do czasu, gdy badania kliniczne lub laboratoryjne lub testy tuberkulinowe wykluczą istnienie gruźlicy bydła;

f) kiedy testy tuberkulinowe, badania kliniczne lub laboratoryjne potwierdzą podejrzenie o gruźlicę, stadom pochodzenia i stadom przejściowym wycofuje się status pogłowia oficjalnie wolnego od gruźlicy;

g) status pogłowia oficjalnie wolnego od gruźlicy nie jest ustanowiony dopóki wszystkie zwierzęta podejrzane o zainfekowanie nie zostaną wyeliminowane ze stada; pomieszczenia i sprzęt zdezynfekowane; oraz, zgodnie z załącznikiem B dyrektywy 64/432/EWG, dopóki wszystkie pozostałe zwierzęta mające więcej niż sześć tygodni nie zostana poddane z wynikiem negatywnym co najmniej dwóm oficjalnym tuberkulinizacjom śródskórnym, przy czym pierwsza powinna zostać dokonana co najmniej sześć miesięcy po opuszczeniu stada przez zainfekowane zwierzę, zaś druga co najmniej sześć miesięcy po pierwszej.

Szczegółowe informacje dotyczące zakażoneych stad wraz z raportem epidemiologicznym są przekazywane Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu. Jeżeli którykolwiek z warunków przewidzianych w załączniku A, część I, ust. 4, akapit 1 dyrektywy 64/432/EWG nie zostanie przez Szwajcarię spełniony, Weterynaryjny Urząd Federalny bezzwłocznie powiadamia o tym Komisję. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu ponownego rozważenia przepisów niniejszego ustępu..

5. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, iż Szwajcaria spełnia warunki przewidziane w załączniku D, rozdział I (F) dyrektywy 64/432/EWG w odniesieniu do enzootycznej białaczki bydła. Dla utrzymania statusu pogłowia bydła oficjalnie wolnego od enzootycznej białaczki bydła, Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

a) szwajcarskie pogłowie jest nadzorowane za pomocą kontroli próbek. Zakres próbek zostaje określony w taki sposób, by z prawdopodobieństwem 99 % móc stwierdzić, że mniej niż 0,2 % pogłowia jest zarażone enzootyczną białaczką bydła;

b) każde zabite zwierzę musi zostać poddane kontroli *post mortem*, której dokonuje urzędowy weterynarz;

c) każde podejrzenie o infekcję podczas badania klinicznego, sekcji zwłok czy kontroli mięsa musi być przedmiotem zgłoszenia właściwym organom;

d) w razie podejrzenia lub stwierdzenia enzootycznej białaczki bydła, stado, którego to dotyczy traci aż do uchylenia okresu izolacji status oficjalnie wolnego od tej choroby;

e) okres izolacji zostaje uchylony, jeżeli, po wyeliminowaniu zakażonych zwierząt a także, w poszczególnych przypadkach, ich cieląt, dwa badania serologiczne przeprowadzone w odstępnie co najmniej 90 dni dały wynik negatywny.

Jeżeli enzootyczna białaczka bydła zostanie stwierdzona u 0,2 % pogłowia, Weterynaryjny Urząd Federalny bezzwłocznie informuje o tym Komisję. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu ponownego rozważenia przepisów niniejszego ustępu..

6. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy u bydła. Dla utrzymania tego statusu, Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

a) szwajcarskie pogłowie jest nadzorowane za pomocą kontroli próbek. Zakres próbek zostaje określony w taki sposób, by z prawdopodobieństwem 99 % móc stwierdzić, że mniej niż 0,2 % pogłowia jest zarażone zakaźnym zapaleniem nosa i tchawicy u bydła;

b) hodowlane byki w wieku ponad 24 miesięcy muszą co roku być poddawane badaniu serologicznemu;

c) informacja o każdym podejrzanym przypadku winna być zgłaszana właściwym organom, a każdy podejrzany przypadek winien być poddany oficjalnym testom wykrywającym zakaźne zapalenie nosa i tchawicy u bydła, na które składają się próby wirologiczne lub serologiczne;

d) w razie podejrzenia lub stwierdzenia zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy u bydła, stado, którego to dotyczy traci aż do uchylenia okresu izolacji status oficjalnie wolnego od tej choroby;

e) okres izolacji zostaje uchylony, jeżeli badanie serologiczne dokonane najwcześniej 30 dni po wyeliminowaniu zainfekowanych zwierząt, przyniosło wynik negatywny.

W związku z uznaniem statusu Szwajcarii, przepisy decyzji 2004/558/WE (Dz.U. L 249 z 23.7.2004, str. 20) stosuje się *mutatis mutandis*.

Weterynaryjny Urząd Federalny bezzwłocznie informuje Komisję o wszelkich zmianach warunków mających wpływ na uznanie statusu. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu ponownego rozważenia przepisów niniejszego ustępu.

7. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od choroby Aujeszky'ego. Dla utrzymania tego statusu, Szwajcaria zobowiązuje się do spełnienia następujących warunków:

a) szwajcarskie pogłowie jest nadzorowane za pomocą kontroli próbek. Zakres próbek zostaje określony w taki sposób, by z prawdopodobieństwem 99 % móc stwierdzić, że mniej niż 0,2 % pogłowia jest zarażone chorobą Aujeszky'ego;

b) informacja o każdym podejrzanym przypadku winna być zgłaszana właściwym organom, a każdy podejrzany przypadek winien być poddany oficjalnym testom wykrywającym chorobę Aujeszky'ego, na które składają się próby wirologiczne lub serologiczne;

c) w razie podejrzenia lub stwierdzenia choroby Aujeszky'ego, stado, którego to dotyczy traci aż do uchylenia okresu izolacji status oficjalnie wolnego od tej choroby;

d) okres izolacji zostaje uchylony, jeżeli, po wyeliminowaniu zakażonych zwierząt dwie próby serologiczne wykonane w odstępie co najmniej 21 dni na wszystkich zwierzętach reproduktorach i na reprezentatywnej liczbie zwierząt tucznych dały wynik negatywny.

W związku z uznaniem statusu Szwajcarii, przepisy decyzji 2001/618/WE (Dz.U. L 215 z 9.8.2001, str. 48) zmienionej ostatnio decyzją 2005/768/WE (Dz.U. L 290 z 4.11.2005, str. 27), stosuje się *mutatis mutandis*.

Weterynaryjny Urząd Federalny bezzwłocznie informuje Komisję o wszelkich zmianach warunków mających wpływ na uznanie statusu. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu ponownego rozważenia przepisów niniejszego ustępu.

8. W odniesieniu do wirusowego zapalenia żołądka i jelit u świń (TGE) oraz zespołu rozrodczo oddechowego świń (PRRS), kwestia dodatkowych gwarancji zostanie jak najszybciej rozpatrzona przez Wspólny Komitet Weterynaryjny. Komisja poinformuje Weterynaryjny Urząd Federalny o rozwoju sytuacji w tej kwestii.

9. W Szwajcarii, Bakteriologiczny Instytut Weterynaryjny Uniwersytetu w Bernie odpowiada za oficjalną kontrolę tuberkulin w rozumieniu punktu 4 załącznika B do dyrektywy 64/432/EWG.

10. W Szwajcarii, Bakteriologiczny Instytut Weterynaryjny Uniwersytetu w Bernie odpowiada za oficjalną kontrolę antygenów (bruceloza) w rozumieniu pkt. 4 załącznika C(A) do dyrektywy 64/432/EWG.

11. Bydło i świnie będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorami znajdującymi się w załączniku F do dyrektywy 64/432/EWG. Stosuje się następujące dostosowania:

dla wzoru 1:

— w sekcji C poświadczenia zostają przyjęte w następującej formie:

— w punkcie 4 dotyczącym dodatkowych gwarancji, tiret zostają uzupełnione w następujący sposób:

„– choroba: zakaźne zapalenie nosa i tchawicy u bydła,

– zgodnie z decyzją Komisji 2004/558/WE, której postanowienia stosuje się *mutatis mutandis* ;";

dla wzoru 2:

— w sekcji C poświadczenia zostają przyjęte w następującej formie:

— w punkcie 4 dotyczącym dodatkowych gwarancji, tiret zostają uzupełnione w następujący sposób:

„– choroba: Aujeszky'ego

– zgodnie z decyzją Komisji 2001/618/WE, której postanowienia stosuje się *mutatis mutandis* ;";

12. Do celów stosowania niniejszego załącznika, bydło będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią musi powiadać uzupełniające świadectwa zdrowia zawierające następujące oświadczenia sanitarne:

„– Bydło:

— jest identyfikowane za pomocą stałego systemu identyfikacji umożliwiającego odtworzenie jego pochodzenia wstecz do matki oraz stada pochodzenia a także umożliwiającego stwierdzenie, że nie jest bezpośrednim potomstwem osobników żeńskich podejrzanych lub dotkniętych gąbczastą encefalopatią urodzonych w ciągu dwóch lat poprzedzających diagnozę;

— nie pochodzi ze stada, w którym podejrzany przypadek gąbczastej encefalopatii bydła jest w trakcie badania;

— urodziło się po 1czerwca 2001 r."

II. **owce i kozy**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 19), ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2005/932/WE z dnia 21 grudnia 2005 r. zmieniającą załącznik E dyrektywy Rady 91/68/EWG w sprawie uaktualnienia wzorów świadectw zdrowia dotyczących owiec i kóz (Dz.U. L 340 z 23.12.2005)	1. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), a w szczególności jego art. od 27 do 31 (targi, wystawy), od 34 do 37 (handel), 73 i 74 (czyszczenie i dezynfekcja), od 142 do 149 (wścieklizna), od 158 do 165 (gruźlica), od 166 do 169 (trzęsawka), od 190 do 195 (bruceloza owiec i kóz), od 196 do 199 (zakaźna bezmleczność kóz i owiec), od 200 do 203 (zakaźne zapalenie stawów/mózgu kóz), od 233 do 235 (bruceloza tryka), 297 (zatwierdzanie targów, miejsca gromadzenia, ośrodki dezynfekcji) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów stosowania art. 3 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 91/68/EWG, informacjami zajmuje się Wspólny Komitet Weterynaryjy.

2. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 11 dyrektywy 91/68/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

3. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, że Szwajcaria jest oficjalnie wolna od brucelozy owiec i kóz. Dla utrzymania tego statusu, Szwajcaria zobowiązuje się do wdrożenia środków przewidzianych w załączniku A rozdział I pkt II(2) dyrektywy 91/68/EWG.

W razie pojawienia się lub ponownego pojawienia sie brucelozy owiec i kóz, Szwajcaria powiadomi Wspólny Komitet Weterynaryjny celem podjęcia koniecznych środków w zależności od rozwoju sytuacji.

4. Owce i kozy będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorami znajdującymi się w załączniku E do dyrektywy 91/68/EWG.

III. **koniowate**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 42) ostatnio zmieniona Dyrektywą Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych zmieniającą dyrektywy 90/426/EWG i 92/65/EWG i uchylającą dyrektywę 72/462/EWG (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 320)	1. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności jego art. od 112 do 115 (pomór koński), od 204 do 206 (zaraza stadnicza, wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni, niedokrwistość zakaźna, nosacizna), od 240 do 244 (zakaźne zapalenie macicy u klaczy) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów stosowania art. 3 dyrektywy 90/426/EWG, informacjami zajmuje się Wspólny Komitet Weterynaryjy.

2. Do celów stosowania art. 6 dyrektywy 90/426/EWG, informacjami zajmuje się Wspólny Komitet Weterynaryjy.

3. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 10 dyrektywy 90/426/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

4. Przepisy załączników B i C do dyrektywy 90/426/EWG stosuje się *mutatis mutandis* w odniesieniu do Szwajcarii.

IV. **drób i jaja wylęgowe**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6) ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) Rady nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1)	1. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności jego art. 25 (transport), od 122 do 125 (grypa ptaków i rzekomy pomór drobiu), od 255 do 261 (Salmonella Enteritidis), od 262 do 265 (zakaźne zapalenie krtani i tchawicy u ptaków) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów stosowania art. 3 dyrektywy 90/539/EWG, Szwajcaria przedkłada Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu plan precyzujący środki, jakie zamierza zastosować w celu zatwierdzenia swoich zakładów.

2. Na mocy art. 4 dyrektywy 90/539/EWG, państwowym laboratorium referencyjnym dla Szwajcarii jest Bakteriologiczny Instytut Weterynaryjny Uniwersytetu w Bernie.

3. W art. 7, ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy 90/539/EWG, warunki pobytu stosuje się *mutatis mutandis* do Szwajcarii.

4. W przypadku wysyłania jaj wylęgowych do Wspólnoty, władze szwajcarskie zobowiązują się do respektowania reguł znakowania przewidzianych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1868/77. Skrótem stosowanym dla Szwajcarii jest „CH".

5. W art. 9 lit. a) dyrektywy 90/539/EWG, warunki pobytu stosuje się *mutatis mutandis* do Szwajcarii.

6. W art. 10 lit. a) dyrektywy 90/539/EWG, warunki pobytu stosuje się *mutatis mutandis* do Szwajcarii.

7. W art. 11, ust. 2 tiret pierwsze dyrektywy 90/539/EWG, warunki pobytu stosuje się *mutatis mutandis* do Szwajcarii.

8. Do celów stosowania niniejszego załącznika uznaje się, iż Szwajcaria spełnia warunki art. 12 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG w odniesieniu do rzekomego pomoru drobiu i w związku z tym dysponuje statusem „nieszczepiącego przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu". Weterynaryjny Urząd Federalny bezzwłocznie informuje Komisję o wszelkich zmianach warunków mających wpływ na uznanie statusu. Wspólny Komitet Weterynaryjny rozpatrzy sytuację w celu ponownego rozważenia przepisów niniejszego ustępu.

9. W art. 15 dyrektywy 90/539/EWG, odniesienia do nazwy państwa członkowskiego stosuje się *mutatis mutandis* do Szwajcarii.

10. Drób i jaja wylęgowe będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorami znajdującymi się w załączniku IV do dyrektywy 90/539/EWG.

11. W przypadku wywozu ze Szwajcarii do Finlandii lub Szwecji, władze szwajcarskie zobowiązują się dostarczać odnośnie do salmonelli wszelkich gwarancji przewidzianych przez ustawodawstwo wspólnotowe.

V. **zwierzęta i produkty akwakultury**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu do obrotu zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1) ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1)	1. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności art. od 275 do 290 (choroby ryb i raków) i 297 (zatwierdzanie zakładów, stref i laboratoriów) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Informacja przewidziana w art. 4 dyrektywy 91/67/EWG jest realizowana w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

2. Ewentualne zastosowanie art. 5, 6 i 10 dyrektywy 91/67/EWG do Szwajcarii pozostaje w kompetencji Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

3. Ewentualne zastosowanie art. 12 i 13 dyrektywy 91/67/EWG do Szwajcarii pozostaje w kompetencji Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

4. Do celów stosowania art. 15 dyrektywy 91/67/EWG, władze szwajcarskie zobowiązują się do wprowadzenia planów próbek oraz metod diagnostycznych zgodnych z przepisami wspólnotowymi.

5. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 17 dyrektywy 91/67/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

6. a) Przy wprowadzaniu do obrotu żywych ryb, ikry i gamet pochodzących z zatwierdzonej strefy, wzór dokumentu transportowego jest określony w załączniku E rozdział 1 do dyrektywy 91/67/EWG.

   b) Przy wprowadzaniu do obrotu żywych ryb, ikry i gamet pochodzących z zatwierdzonego gospodarstwa, wzór dokumentu transportowego jest określony w załączniku E rozdział 2 do dyrektywy 91/67/EWG.

   c) Przy wprowadzaniu do obrotu mięczaków pochodzących z zatwierdzonej strefy przybrzeżnej, wzór dokumentu transportowego jest określony w załączniku E rozdział 3 do dyrektywy 91/67/EWG.

d) Przy wprowadzaniu do obrotu mięczaków pochodzących z zatwierdzonego gospodarstwa, wzór dokumentu transportowego jest określony w załączniku E rozdział 4 do dyrektywy 91/67/EWG.

e) Przy wprowadzaniu do obrotu ryb, mięczaków lub skorupiaków hodowlanych, ich jaj i gamet nie należących do gatunków wrażliwych, w zależności od przypadku, na IHN, VHS, bonamiozę lub marteiliozę, wzór dokumentu transportowego jest określony w załączniku I do decyzji Komisji 2003/390/WE.

f) Przy wprowadzaniu do obrotu ryb, żywych i żyjących na wolności mięczaków lub skorupiaków, ich jaj lub ich gamet, wzór dokumentu transportowego jest określony w załączniku I do decyzji Komisji 2003/390/WE.

VI. **zarodki bydła domowego**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, str. 1) ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2006/60/WE z dnia 2 lutego 2006 r. zmieniającą załącznik C do dyrektywy Rady 89/556/EWG w odniesieniu do wzoru świadectwa zdrowia zwierzęcia w handlu wewnątrzwspólnotowym zarodkami bydła domowego (Dz.U. L 031 z 3.2.2006, str. 24)	1. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. zmienione ostatnio dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności jego art. od 56 do 58 (przewóz zarodków) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE) (RS 916.443.11)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 15 dyrektywy 89/556/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

2. Zarodki bydła domowego będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią winny posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku C do dyrektywy 89/556/EWG.

VII. **nasienie bydła**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie głęboko zamrożonego nasienia bydła (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, str. 10) ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2006/16/WE z dnia 5 stycznia 2006 r. zmieniającą załącznik B do dyrektywy Rady 88/407/EWG i załącznik II do decyzji 2004/639/WE w odniesieniu do warunków przywozu nasienia bydła domowego (Dz.U. L 011 z 17.01.2006, str. 21)	1. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. zmienione ostatnio dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności jego art. od 51 do 55 (sztuczna inseminacja) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów stosowania art. 4, ust. 2 dyrektywy 88/407/EWG, odnotowuje się, że we wszystkich ośrodkach w Szwajcarii znajdują się wyłącznie zwierzęta, których wynik badań (próba seroneutralizacji lub próba ELISA) okazał się negatywny.

2. Informacja przewidziana w art. 5, ust. 2 dyrektywy 88/407/EWG realizowana jest w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

3. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 16 dyrektywy 88/407/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

4. Nasienie bydła będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią winno posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku D do dyrektywy 88/407/EWG.

VIII. **nasienie trzody chlewnej**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym i przywozie nasienia zwierząt należących do świniowatych (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 62) ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1)	1. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. zmienione ostatnio dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności jego art. od 51 do 55 (sztuczna inseminacja) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Informacja przewidziana w art. 5, ust. 2 dyrektywy 90/429/EWG realizowana jest w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

2. Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 16 dyrektywy 90/429/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

3. Nasienie świń będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią winno posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w załączniku D do dyrektywy 90/429/EWG.

IX. **inne gatunki**

A. PRAWODAWSTWO

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nie objętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A sekcja I do dyrektywy 90/425/WE (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 54) ostatnio zmieniona Dyrektywą Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych zmieniającą dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylającą dyrektywę 72/462/EWG (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 320) Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymagań dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do niehandlowego przemieszczania zwierząt domowych i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG (Dz.U. L 146 z 13.06.2003, str. 1) ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 590/2006 z dnia 12 kwietnia 2006 zmieniającym załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wykazu państw i terytoriów (Dz.U. L 104 z 13.4.2006, str. 8)	1. Rozporządzenie o epizootiach (OFE) z dnia 27 czerwca 1995 r. ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401), w szczególności art. od 51 do 55 (sztuczna inseminacja) oraz od 56 do 58 (przewóz zarodków) 2. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11)

B. SPECJALNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Do celów niniejszego załącznika, punkt ten obejmuje wymianę zwierząt żywych nie objętych przepisami pkt. od I do V oraz nasienia, komórek jajowych i embrionów nie objętych przepisami pkt. od VI do VIII.

2. Wspólnota Europejska i Szwajcaria zobowiązują się do tego, by wymiana zwierząt żywych, nasienia, komórek jajowych i embrionów, o których mowa w punkcie 1, nie była zakazana lub ograniczona z innych powodów nadzoru sanitarnego niż te, które wynikają z zastosowania niniejszego załącznika, w szczególności z powodu środków ochronnych podjętych ewentualnie na mocy art. 20.

3. Kopytne innych gatunków niż te, o których mowa w punktach I, II i III będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią powinny posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w części pierwszej załącznika E, część I do dyrektywy 92/65/EWG uzupełnione zaświadczeniem znajdującym się w art. 6, część A, pkt 1 lit. e) dyrektywy 92/65/WE.

4. Zajęczaki będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią powinny posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w pierwszej części załącznika E do dyrektywy 92/65/EWG, ewentualnie uzupełnione zaświadczeniem znajdującym się w art. 9, ust. 2, akapit 2, dyrektywy 92/65/EWG.

   To zaświadczenie może zostać dostosowane przez szwajcarskie władze tak, aby odpowiadało ono *in extenso* wymogom art. 9 dyrektywy 92/65/EWG.

5. Informacja przewidziana w art. 9, ust. 2, akapit 4 dyrektywy 92/65/EWG realizowana jest w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

6. a) Wysyłanie psów i kotów z terytorium Wspólnoty Europejskiej do Szwajcarii podlega wymogom art. 10, ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG.

   b) Wysyłanie psów i kotów ze Szwajcarii do państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej innych niż Zjednoczone Królestwo, Irlandia, Malta i Szwecja podlega wymogom przewidzianym w art. 10, ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG.

   c) Wysyłanie psów i kotów ze Szwajcarii do Zjednoczonego Królestwa, Irlandii, Malty i Szwecji podlega wymogom przewidzianym w art. 10, ust. 3 dyrektywy 92/65/EWG.

   d) Obowiązującym systemem identyfikacji jest system przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. (Dz.U. L 146 z 13.6.2003, str. 1) ostatnio zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 590/2006 z dnia 12 kwietnia 2006 r. Dz.U. L 104 z 13.4.2006, str. 8). Obowiązującym paszportem jest paszport przewidziany w decyzji Komisji 2003/803/WE (Dz.U. L 312 z 27.11.2003, str. 1). Ważność szczepienia przeciw wściekliźnie, a w stosownym przypadku, ponownego szczepienia zostaje uznana zgodnie z zaleceniami laboratorium produkującego szczepionkę zgodnie z przepisami art. 5 rozporządzenia (WE) nr 998/2003 i decyzji Komisji 2005/91/WE (Dz.U. L 31 z 4.2.2005, str. 61).

7. Nasienie, komórki jajowe i zarodki pochodzenia owczego i koziego będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa przewidziane w decyzji 95/388/WE, ostatnio zmienionej decyzją Komisji 2005/43/WE z dnia 30 grudnia 2004 r. (Dz.U. L 20 z 22.1.2005, str. 34).

8. Nasienie koni będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią musi posiadać świadectwo przewidziane w decyzji 95/307/WE.

9. Komórki jajowe i zarodki koni będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa przewidziane w decyzji 95/294/WE.

10. Komórki jajowe i zarodki świń będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa przewidziane w decyzji 95/483/WE.

11. Roje pszczół (ule lub królowe z pszczołami towarzyszącymi) będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodne ze wzorem znajdującym się w drugiej części załącznika E do dyrektywy 92/65/EWG.

12. Zwierzęta, nasienie, zarodki i komórki jajowe pochodzące od podmiotów, instytutów lub ośrodków zatwierdzonych zgodnie z załącznikiem C do dyrektywy 92/65/EWG będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Szwajcarią muszą posiadać świadectwa zdrowia zgodnie ze wzorem znajdującym się w trzeciej części załącznika E do dyrektywy 92/65/EWG.

13. Do celów stosowania art. 24 dyrektywy 92/65/EWG, informacja przewidziana w paragrafie 2 pozostaje w gestii Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

Dodatek 3

PRZYWÓZ ZWIERZĄT ŻYWYCH, ICH NASIENIA, KOMÓREK JAJOWYCH I ZARODKÓW Z PAŃSTW TRZECICH

I. Wspólnota europejska – Ustawodawstwo

A. Kopytne oprócz koniowatych

Dyrektywa Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych zmieniająca dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylająca dyrektywę 72/462/EWG (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 320).

B. Koniowate

Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 42) ostatnio zmieniona Dyrektywą Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych zmieniającą dyrektywy 90/426/EWG et 92/65/EWG i uchylającą dyrektywę 72/462/EWG (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 320).

C. Drób i jaja wylęgowe

Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6) ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) Rady nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

D. Zwierzęta akwakultury

Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu do obrotu zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1) ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

E. Zarodki bydła domowego

Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, str. 1) ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2006/60/WE z dnia 2 lutego 2006 r. zmieniającą załącznik C do dyrektywy Rady 89/556/EWG w odniesieniu do wzoru świadectwa zdrowia zwierzęcia w handlu wewnątrzwspólnotowym zarodkami bydła domowego (Dz.U. L 031 z 3.2.2006, str. 24).

F. Nasienie bydła

Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie głęboko zamrożonego nasienia bydła (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, str. 10) ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2006/16/WE z dnia 5 stycznia 2006 r. zmieniającą załącznik B do dyrektywy Rady 88/407/EWG i załącznik II do decyzji 2004/639/WE w odniesieniu do warunków przywozu nasienia bydła domowego (Dz.U. L 11 z 17.01.06, str. 21).

G. Nasienie trzody chlewnej

Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym i przywozie głęboko zamrożonego nasienia trzody chlewnej (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 62) ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

H. **Inne zwierzęta żywe**

1. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nie objętych warunkami zdrowia zwierząt, ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A sekcja I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 54) ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych, zmieniającą dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylającą dyrektywę 72/462/EWG (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 320).

2. Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymagań dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do niehandlowego przemieszczania zwierząt domowych i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG (Dz.U. L 146 z 13.06.2003, str. 1) ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 590/2006 z dnia 12 kwietnia 2006 zmieniającym załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wykazu państw i terytoriów (Dz.U. L 104 z 13.4.2006, str. 8).

II. **Szwajcaria – Ustawodawstwo**

Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11).

Do celów stosowania niniejszego załącznika, Zoo w Zurichu zostaje uznane dla Szwajcarii jako ośrodek zatwierdzony zgodnie z przepisami załącznika C do dyrektywy 92/65/EWG.

III. **Postanowienia wykonawcze**

Weterynaryjny Urząd Federalny stosuje te same zasady przywozu jak te, które wynikają z pkt. I niniejszego dodatku. Jednakże Weterynaryjny Urząd Federalny może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W celu wypracowania właściwych rozwiązań w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego będą się odbywać konsultacje.

Dodatek 4

ZOOTECHNIKA, W TYM PRZYWÓZ Z KRAJÓW TRZECICH

I. Wspólnota europejska – Ustawodawstwo

A. **Bydło**

Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 206 z 12.8.1977, str. 8) ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

B. **Trzoda chlewna**

Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 36) ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) Rady nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

C. **Owce, kozy**

Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz. U. L 153 z 6.6.1989, str. 30).

D. **Koniowate**

a) Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzwspólnotowego koniowatymi (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 55).

b) Dyrektywa Rady 90/428/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca wymiany koni przeznaczonych do konkursów oraz ustalająca zasady udziału w tych konkursach (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 60).

E. **Zwierzęta rasy czystej**

Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi zootechniczne i rodowodowe w celu wprowadzania do obrotu zwierząt czystorasowych oraz zmieniająca dyrektywy 77/504/EWG oraz 90/425/EWG (Dz.U. L 85 z 5.4.1991, str. 37).

F. **Przywóz z krajów trzecich**

Dyrektywa Rady 94/28/WE z dnia 23 czerwca 1994 r. ustanawiająca zasady odnoszące się do warunków genealogicznych i zootechnicznych stosowanych w przywozie z państw trzecich zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków oraz zmieniająca dyrektywę 77/504/EWG w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 178 z 12. 7.1994, str. 66).

II. Szwajcaria – Ustawodawstwo

Rozporządzenie z dnia 7 grudnia 1998 r. o hodowli ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.310).

III. Postanowienia wykonawcze

Nie naruszając przepisów dotyczących kontroli zootechnicznej znajdujących się w dodatkach 5 i 6, władze szwajcarskie zobowiązują się zapewnić aby, w odniesieniu do swego przywozu, Szwajcaria stosowała te same przepisy jak te wynikające z dyrektywy Rady 94/28/WE.

W przypadku trudności występujących przy wymianie, każda ze tron może odwoływać się do Wspólnego Komitetu Weternaryjnego.

Dodatek 6

PRODUKTY ZWIERZĘCE

ROZDZIAŁ I

SEKTORY, W KTÓRYCH RÓWNOWAŻNOŚĆ JEST WZAJEMNIE UZNAWANA

„Produkty zwierzęce przeznaczone do spożywania przez ludzi"

Definicje rozporządzenia (WE) nr 853/2004 stosuje się *mutatis mutandis*.

	Wywóz ze Wspólnoty Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Wspólnoty Europejskiej		
	Warunki handlowe		Równoważność
	Normy WE	Normy szwajcarskie	
Zdrowie zwierząt:			
1. Świeże mięso, w tym mięso mielone, wyroby mięsne, produkty mięsne, tłuszcze nieprzetworzone i tłuszcze wytopione			
Domowe zwierzęta kopytne Domowe zwierzęta nieparzystokopytne	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 [1]	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401) [1]	Tak [1]
2. Mięso z dziczyzny hodowlanej, wyroby mięsne, produkty mięsne			
Hodowlane ssaki lądowe inne niż te wymienione powyżej	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401)	Tak
Hodowlane ptaki bezgrzebieniowe Zajęczaki	Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE		Tak
3. Mięso zwierząt łownych, wyroby mięsne, produkty mięsne			
Dzikie zwierzęta kopytne Zajęczaki Inne ssaki lądowe Dzikie ptactwo łowne	Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401)	Tak
4. Świeże mięso drobiowe, wyroby mięsne, produkty mięsne, tłuszcze i tłuszcze wytopione			
Drób	Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401)	Tak
5. Żołądki, pęcherze i jelita			
Bydło Owce i kozy Świnie	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 [1]	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401) [1]	Tak [1]

	Wywóz ze Wspólnoty Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Wspólnoty Europejskiej		
	Warunki handlowe		Równoważność
	Normy WE	Normy szwajcarskie	
6. Kości i produkty kostne			
Domowe zwierzęta kopytne Domowe zwierzęta nieparzystokopytne Inne ssaki lądowe hodowlane lub dzikie Drób, ptaki bezgrzebieniowe i dzikie ptactwo łowne	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 [1]	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401) [1]	Tak [1]
7. Przetworzone białka zwierzęce, krew i produkty krwiopochodne			
Domowe zwierzęta kopytne Domowe zwierzęta nieparzystokopytne Inne ssaki lądowe hodowlane lub dzikie Drób, ptaki bezgrzebieniowe i dzikie ptactwo łowne	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 [1]	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401) [1]	Tak [1]
8. Żelatyna i kolagen			
	Dyrektywa 2002/99/WE Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 [1]	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401) [1]	Tak [1]
9. Mleko i produkty mleczne			
	Dyrektywa 64/432/EWG Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401)	Tak
10. Jaja i produkty jajeczne			
	Dyrektywa 90/539/EWG Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401)	Tak
11. Produkty rybne, małże, szkarłupnie, osłonice i ślimaki morskie			
	Dyrektywa 91/67/EWG Dyrektywa 93/53/EWG Dyrektywa 95/70/WE Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401)	Tak
12. Miód			
	Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401)	Tak
13. Ślimaki i udka żabie			
	Dyrektywa 92/118/EWG Dyrektywa 2002/99/WE	Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401)	Tak

[1] Uznanie podobieństwa przepisów prawnych dotyczących monitorowania TSE u owiec i kóz będzie rozpatrywane w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

Wywóz ze Wspólnoty Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Wspólnoty Europejskiej		
Warunki handlowe		Równoważność
Przepisy WE	Przepisy szwajcarskie	
Zdrowie publiczne		
Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1) ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 688/2006 z dnia 4 maja 2006 r. zmieniającym załączniki III i XI rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie monitorowania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych i materiałów szczególnego ryzyka bydła w Szwecji (Dz.U. L 120 z 5.5.2006, str. 10). Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 1) Rozporządzenie WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55). Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 206). Rozporządzenie (WE) nr 882 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, str. 1). Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2074/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiające środki wykonawcze w odniesieniu do niektórych produktów objętych rozporządzeniem (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady i do organizacji urzędowych kontroli na mocy rozporządzeń (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz (WE) nr 854/2004 5 (Dz.U. L 338 z dn 22.12.2005, str. 27) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2075/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włosieni (Trichinella) w mięsie (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, str. 60)	Ustawa federalna z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (Ustawa o środkach spożywczych) ostatnio zmieniona dnia 16 grudnia 2005 r. (RS 817.0) Rozporządzenie z dnia 27 maja 1981 r. o ochronie zwierząt (OPAn) ostatnio zmienione dnia 12 kwietnia 2006 r. (RS 455.1) Rozporządzenie z dnia 1 marca 1995 r. o szkoleniu organów odpowiedzialnych za kontrolę higieny mięsa (OFHV) ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 817.191.54) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401) Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o produkcji podstawowej (RS 916.020) Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie uboju zwierząt i kontroli mięsa (OAbCV) (RS 817.190) Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (ODAlOUs) (RS 817.02) Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. o wykonywaniu przepisów dotyczących środków spożywczych (RS 817.025.21) Rozporządzenie DFE z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny w produkcji podstawowej (RS 916.020.1) Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny (RS 817.024.1) Rozporządzenie DFE z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny podczas uboju zwierząt (OHyAb) (RS 817.190.1) Rozporządzenie DFI z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (RS 817.022.108)	Tak, przy szczególnych warunkach

Warunki szczególne

(1) Produkty zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią są wprowadzane do obrotu na tych samych warunkach co produkty zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi i będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty. W razie konieczności, te produkty będą uzupełnione świadectwami zdrowia przewidzianymi do wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty lub określonymi w niniejszym załączniku i dostępnymi w systemie TRACES.

(2) Szwajcaria sporządza wykaz upoważnionych zakładów zgodnie z postanowieniami art. 31 (rejestrowanie/zatwierdzanie zakładów) rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

(3) W odniesieniu do swojego importu Szwajcaria stosuje te same przepisy, jak te które mają zastosowanie na poziomie Wspólnoty.

(4) Właściwe organy Szwajcarii nie korzystają z odstępstwa od badania mającego na celu wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*) jak to przewiduje art. 3, pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005. W przypadku zastosowania takiego odstępstwa, właściwe organy Szwajcarii zobowiązują się do pisemnego przedstawienia Komisji wykazu regionów, w których ryzyko występowania włosieni (*Trichinella*) u świń domowych jest oficjalnie uznane za niewielkie. państwa członkowskie Wspólnoty mają trzy miesiące na przesłanie swoich komentarzy na piśmie do Komisji od daty przedstawienia ww. wykazu. W przypadku braku zastrzeżeń ze strony Komisji lub jakiegokolwiek państwa członkowskiego, dany region zostaje uznany za region wykazujący niewielkie ryzyko występowania włosieni (*Trichinella*) i świnie domowe pochodzące z tego regionu nie podlegają badaniu mającemu na celu wykrycie włosieni (*Trichinella*) podczas uboju. Postanowienia art. 3, pkt. 3 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005 stosuje się wówczas *mutatis mutandis*.

(5) Metody wykrywania opisane w załączniku I, rozdziały I i II do rozporządzenia (WE) nr 2075/2005 są stosowane w Szwajcarii w ramach badań mających na celu wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*). Nie stosuje się natomiast metody badania na obecność włosieni tak jak to jest opisane w załączniku I, rozdział III do rozporządzenia (WE) nr 2075/2005.

(6) Właściwe organy Szwajcarii mogą odstąpić od badania mającego na celu wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*) w kośćcach i mięsie świń domowych przeznaczonych na utuczenie i na ubój w masarniach o niewielkich mocach produkcyjnych.

Przepis ten ma zastosowanie do 31 grudnia 2009 r.

Stosownie do postanowień art. 8, ust. 3 bis rozporządzenia DFE dotyczącego higieny podczas uboju zwierząt (RS 817.190.1) oraz art. 9, ust. 7 rozporządzenia DFI o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (RS 817.022.108), te kośćce i mięso świń domowych przeznaczonych na utuczenie i na ubój jak również wyroby mięsne, produkty mięsne oraz przetworzone produkty mięsne, które od nich pochodzą posiadają specjalne oznakowanie warunków zdrowotnych zgodnie ze wzorem określonym w załączniku 9, ustęp 2 do rozporządzenia DFE dotyczącego higieny podczas uboju zwierząt (RS 817.190.1). Te produkty mogą stanowić przedmiot wymiany z państwami członkowskimi Wspólnoty zgodnie z przepisami art. 9 a i 14 a rozporządzenia DFI o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (RS 817.022.108).

(7) Kośćce i mięso świń domowych przeznaczonych na utuczenie i na ubój będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią pochodzące:

— z gospodarstw uznanych za wolne od włosieni (*Trichinella*) przez właściwe organy państw członkowskich Wspólnoty;

— z regionów, w których ryzyko występowania włosieni (*Trichinella*) u świń domowych jest oficjalnie uznane za niewielkie;

w odniesieniu do których badanie mające na celu wykrycie obecności włosieni (*Trichinella*) nie zostało przeprowadzone stosownie do postanowień art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005, są wprowadzane do obrotu na tych samych warunkach co te, które stanowią przedmiot wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty.

(8) Stosownie do przepisów art. 2 rozporządzenia dotyczącego higieny (RS 817.024.1), właściwe organy Szwajcarii mogą przewidzieć, w szczególnych przypadkach, dostosowania do art. 8, 10 i 14 rozporządzenia dotyczącego higieny (RS 817.024.1):

a) w celu zaspokojenia potrzeb zakładów masarskich zlokalizowanych w regionach górskich wymienionych w załączniku do Ustawy Federalnej z dnia 21 marca 1997 r. o wspomaganiu inwestycji w regionach górskich.

Właściwe organy Szwajcarii zobowiązują się do pisemnego powiadomienia Komisji o tych dostosowaniach. To zawiadomienie:

— zawiera szczegółowy opis postanowień, na podstawie których właściwe organy Szwajcarii uważają, że adaptacja jest konieczna oraz określa charakter wymienionego dostosowania;

— opisuje środki spożywcze i poszczególne zakłady;

— wyjaśnia powody dostosowania (w tym, w stosownym przypadku, dostarczając syntezy dotyczącej dokonanej analizy ryzyka i wskazując wszelkie środki, które należy podjąć, aby dostosowanie nie naruszyło celów rozporządzenia dotyczącego higieny (RS 817.024.1),

— podaje wszelkie inne niezbędne informacje.

Komisja i państwa członkowskie mają trzy miesiące na przesłanie swoich uwag na piśmie od daty otrzymania ww. zawiadomienia. W razie konieczności, zbierze się Wspólny Komitet Weterynaryjny

b) w sprawie produkcji środków spożywczych wykazujących tradycyjne parametry.

Właściwe organy Szwajcarii zobowiązują się do pisemnego powiadomienia Komisji o tych dostosowaniach najpóźniej dwanaście miesięcy po wyrażeniu zgody (indywidualnie lub ogólnie) na ww. odstępstwa. Każde zawiadomienie:

— opisuje krótko przyjęte przepisy;

— opisuje przedmiotowe środki spożywcze i zakłady oraz

— podaje wszelkie inne niezbędne informacje.

(9) Komisja informuje Szwajcarię o odstępstwach i adaptacjach stosowanych w państwach członkowskich Wspólnoty na mocy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 852/2004, 10 rozporządzenia (WE) nr 852/2003, 13 rozporządzenia (WE) nr 854/2003 i 7 rozporządzenia (WE) nr 2074/2005.

(10) W oczekiwaniu na zbliżenie przepisów wspólnotowych i szwajcarskich w odniesieniu do wykazu materiałów szczególnego ryzyka, Szwajcaria zobowiązała się, na mocy wewnętrznej dyrektywy technicznej, nie przeznaczać do handlu z państwami członkowskimi Wspólnoty kośćców zwierząt z gatunku bydła w wieku ponad 24 miesięcy zawierających kości kręgów jak również otrzymanych z nich produktów.

„Uboczne produkty zwierzęce nie przeznaczone do spożywania przez ludzi"

Wywóz ze Wspólnoty Europejskiej do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Wspólnoty Europejskiej		
Warunki handlowe		Równoważność
Przepisy WE	Przepisy szwajcarskie	
Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy zdrowotne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1) ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 208/2006 z dnia 7 lutego 2006 r. zmieniającym załączniki VI i VIII do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie norm przetwarzania dla wytwórni biogazu i kompostowni oraz wymagań dotyczących obornika (Dz.U. L 036 z 8.2.2006 str. 25).	Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie uboju zwierząt i kontroli mięsa (OAbCV) (RS 817.190) Rozporządzenie DFE z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny podczas uboju zwierząt (OHyAb) (RS 817.190.1) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) ostatnio zmienione dnia 23 listopada 2005 r. (RS 916.401). Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE) Rozporządzenie z dnia 23 czerwca 2004 r. dotyczące eliminacji ubocznych produktów zwierzęcych zmienione ostatnio dnia 22 czerwca 2005 r. (OESPA) (RS 916.441.22)	Tak

Warunki szczególne

W odniesieniu do swojego przywozu, Szwajcaria stosuje te same przepisy jak te wynikające z załączników VII, VIII, X (świadectwa) oraz XI (kraje), stosownie do art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

Handel materiałami kategorii 1 i 2 jest zabroniony, oprócz niektórych zastosowań technicznych przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 (środki przejściowe ustanowione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 878/2004).

Materiały kategorii 3 będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią muszą posiadać dokumenty handlowe i świadectwa zdrowia przewidziane w rozdziale III załącznika II, stosownie do art. 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

Stosownie do rozdziału III rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, Szwajcaria sporządza wykaz swoich odpowiednich zakładów.

ROZDZIAŁ II

Sektory nieobjęte rozdziałem I

I. **Wywóz ze Wspólnoty do Szwajcarii**

Wywóz ten będzie się odbywał na warunkach przewidzianych dla handlu wewnątrzwspólnotowego. Niemniej jednak, we wszystkich przypadkach, właściwe organy będą wydawały świadectwo potwierdzające przestrzeganie tych warunków, które mają towarzyszyć partiom towarów

W razie konieczności, wzory świadectw zostaną omówione w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

II. **Wywóz ze Szwajcarii do Wspólnoty**

Ten wywóz będzie się odbywał na odpowiednich warunkach przewidzianych w przepisach wspólnotowych. Wzory świadectwa zostaną omówione w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

W oczekiwaniu na ustalenie tych wzorów, stosuje się świadectwa aktualnie obowiązujące.

ROZDZIAŁ III

Przeniesienie sektorów z rozdziału II do rozdziału I

Gdy tylko Szwajcaria przyjmie przepisy, które uzna za równoważne z przepisami wspólnotowymi, kwestia będzie podlegać Wspólnemu Komitetowi Weterynaryjnemu. W możliwie najkrótszym terminie, rozdział I niniejszego dodatku zostanie uzupełniony w oparciu o wyniki przeprowadzonego badania.

Dodatek 10

KONTROLE GRANICZNE I OPŁATY

ROZDZIAŁ I

A. **Kontrole graniczne w odniesieniu do sektorów, dla których równoważność jest wzajemnie uznawana**

Rodzaje kontroli granicznych	Współczynnik
1. Kontrola dokumentów	100 %
2. Kontrola fizyczna	1 %

B. **Kontrole graniczne w odniesieniu do sektorów innych niż te wymienione w punkcie A**

Rodzaje kontroli granicznych	Współczynnik
1. Kontrola dokumentów	100 %
2. Kontrola fizyczna	1 do 10 %

C. **Szczególne środki**

Należy pamiętać o załączniku 3 do Zalecenia nr 1/94 Wspólnego Komitetu EWG-Szwajcaria w sprawie ułatwienia niektórych kontroli i formalności weterynaryjnych związanych z produktami pochodzenia zwierzęcego i z żywymi zwierzętami. Problem będzie przedmiotem ponownego rozpatrzenia w możliwie najkrótszym czasie w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

D. **Opłaty**

1. W odniesieniu do sektorów, dla których równoważność jest wzajemnie uznawana, pobiera się następujące opłaty:

   1,5 EUR/t, nie mniej niż 30 euro i nie więcej niż 350 euro na partię towaru.

2. W odniesieniu do sektorów innych niż te, które są wymienione w punkcie 1, pobiera się następujące opłaty:

   3,5 EUR/t, nie mniej niż 30 euro i nie więcej niż 350 euro na partię towaru.

E. **Zasady dotyczące produktów zwierzęcych, które mają być przewożone przez terytorium Unii Europejskiej lub Szwajcarii**

1. Produkty zwierzęce pochodzące ze Szwajcarii, które mają być przewożone przez terytorium Unii Europejskiej podlegają przepisom kontrolnym przewidzianym, w zależności od przypadku, w powyższych punktach A i B. Przepisy art. 11 punkty 2. c), d) i e) dyrektywy 97/78/WE nie mają zastosowania do produktów, w odniesieniu do których równoważność jest wzajemnie uznawana i przeznaczonych do wywozu poza terytorium Unii Europejskiej, o ile kontrole weterynaryjne przeprowadzane zgodnie z punktem 2 powyżej dają zadawalający wynik.

2. Produkty zwierzęce pochodzące z Unii Europejskiej, które mają być przewożone przez terytorium Szwajcarii podlegają przepisom kontrolnym przewidzianym, w zależności od przypadku, w powyższych punktach 2 i 3.

F. **System TRACES**

1. **Prawodawstwo**

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
Decyzja Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia zintegrowanego systemu TRACES i zmieniająca decyzję 92/486/EWG (Dz. U. L 094 z 31.3.2004, str. 63) ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2005/515/WE z dnia 14 lipca 2005 r. zmieniającą decyzję 2004/292/WE w sprawie wprowadzenia zintegrowanego systemu TRACES oraz zmieniająca decyzję 92/486/EWG (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 29)	Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11)

2. **Specjalne postanowienia i procedury wprowadzania w życie**

Komisja przy współpracy z Weterynaryjnym Urzędem Federalnym włącza Szwajcarię do systemu informatycznego TRACES, zgodnie z decyzją Komisji 2004/292/WE.

Przepisy art. 3 decyzji 2004/222/WE dotyczące rejestracji wspólnych dokumentów weterynaryjnych związanych z wejściem do systemu informatycznego TRACES nie mają zastosowania do produktów, w odniesieniu do których równoważność jest wzajemnie uznawana z wyjątkiem produktów dopuszczonych według procedur podanych w art. 8, 12 (4) i 13 Dyrektywy 97/78/WE i tych, które stanowiły przedmiot decyzji odmownej w wyniku kontroli granicznej.

Jeśli chodzi o sektory, w odniesieniu do których równoważność jest wzajemnie uznawana, produkty zwierzęce będące przedmiotem wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią są wprowadzane do obrotu na tych samych warunkach co produkty stanowiące przedmiot wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty. W razie konieczności, produktom tym będą towarzyszyły świadectwa zdrowia przewidziane do celów wymiany między państwami członkowskimi Wspólnoty lub określonymi w niniejszym załączniku i dostępnymi w systemie TRACES.

W razie konieczności, ustala się środki przejściowe w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

ROZDZIAŁ II

KONTROLE DOTYCZĄCE PRZYWOZU Z KRAJÓW TRZECICH

1. **Przepisy prawne**

Kontrole dotyczące przywozu z krajów trzecich są przeprowadzane zgodnie z przepisami podanymi poniżej:

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
1. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 136/2004 z dnia 22 stycznia 2004 r. ustanawiające procedurę kontroli weterynaryjnej we wspólnotowych punktach kontroli granicznej dotyczącą produktów przywożonych z państw trzecich (Dz.U. L 021 z dnia 28.1.2004, str. 11) 2. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 745/2004 z dnia 16 kwietnia 2004 r. ustanawiające środki w odniesieniu do przywozu produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do indywidualnego spożycia (Dz.U. L 122 z dn 26.4.2004, str. 1) 3. Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z dnia 30.4.2004, str. 206). 4. Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z dnia 30.4.2004, str. 1) 5. Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 024 z dnia 30.1.1998, str. 9), ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1) 6. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 18 z 23.1.2003, str. 11)	1. Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.11) 2. Ustawa z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych (LDAl) ostatnio zmieniona dnia 18 czerwca 2004 r. (RS 817.0) 3. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (ODAlOUs, RS 817.02) 4. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o wykonywaniu przepisów dotyczących środków spożywczych (RS 817.025.21)

2. **Postanowienia wykonawcze**

Do celów stosowania art. 6 dyrektywy 97/78/WE, ustanawia się następujące punkty kontroli granicznej: Bazylea-Mulhouse Port Lotniczy, Ferney-Voltaire/Genewa Port Lotniczy i Zurich Port Lotniczy. Późniejsze zmiany leżą w gestii Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

Przeprowadzenie kontroli na miejscu podlega kompetencjom Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, w szczególności na podstawie art. 23 dyrektywy 97/78/WE oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

Szczegółowa sytuacja punktów kontroli granicznej w Bazylei-Mulhouse Port Lotniczy oraz w Ferney-Voltaire/Genewie Port Lotniczy zostanie zbadana w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego najpóźniej w ciągu 1 roku po wejściu w życie niniejszego dodatku.

Do celów stosowania przepisów dyrektywy 97/78/WE, Komisja przy współpracy z Weterynaryjnym Urzędem Federalnym włącza Szwajcarię do systemu informatycznego TRACES zgodnie z decyzją Komisji 2004/292/WE.

W ramach działań wymienionych w dyrektywie 97/78/WE, władze szwajcarskie zobowiązują się do pobierania opłat lub należności związanych z kontrolą urzędową towarów zgodnie z postanowieniami rozdziału VI rozporządzenia (WE) nr 882/2004 według stóp minimalnych ustalonych w jego załączniku V.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI PRZYWOZU PRODUKTÓW ZWIERZĘCYCH Z PAŃSTW TRZECICH

1. **Wspólnota Europejska – Przepisy prawne**

A. ZASADY ZDROWIA PUBLICZNEGO

1. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10) ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1).

2. Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1) ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 688/2006 z dnia 4 maja 2006 r. aktualizującym załączniki III i XI rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie monitorowania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych i materiałów szczególnego ryzyka bydła w Szwecji (Dz.U. L 120 z 5.5.2006, str. 10).

3. Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2160/2003 z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 1).

4. Dyrektywa 2004/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. uchylająca niektóre dyrektywy dotyczące higieny i warunków zdrowia przy produkcji i wprowadzaniu do obrotu niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi zmieniająca dyrektywy Rady 89/662/EWG i 92/118/EWG oraz decyzję Rady 95/408/WE (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, str. 33).

5. Rozporządzenie WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.04.2004), ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2076/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiającym środki przejściowe do celów wdrożenia rozporządzeń (WE) nr 853/2004, (WE) nr 854/2004 oraz (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady i zmieniającym rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz (WE) nr 854/2004 (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, str. 83).

6. Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004), ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2076/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiającym środki do celów wdrożenia rozporządzeń (WE) nr 853/2004, (WE) nr 854/2004 oraz (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady i zmieniającym rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz (WE) nr 854/2004 (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, str. 83).

B. ZASADY ZDROWIA ZWIERZĄT

1. Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu do obrotu zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1), ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowującym do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1)

2. Dyrektywa Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz.U. L 175 z 19.7.1993, str. 23) ostatnio zmieniona Aktem dotyczącym warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań traktatów stanowiących podstawę Unii Europejskiej – załącznik II: Lista przewidziana w art. 20 Aktu Przystąpienia – 6. Rolnictwo – B. Ustawodawstwo weterynaryjne i fitosanitarne – I. Ustawodawstwo weterynaryjne (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 381)

3. Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A rozdział 1 do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. U. L 062 z 15.3.1993, str. 49) ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. uchylającą niektóre dyrektywy dotyczące higieny i warunków zdrowia przy produkcji i wprowadzaniu do obrotu niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zmieniającą dyrektywy Rady 89/662/EWG i 92/118/EWG oraz decyzję Rady 95/408/WE (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, str. 33).

4. Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1) ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 688/2006 z dnia 4 maja 2006 r. aktualizującym załączniki III i XI rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie monitorowania pasażowalnych encefalopatii gąbczastych i materiałów szczególnego ryzyka bydła w Szwecji (Dz.U. L 120 z 5.5.2006, str. 10).

5. Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy zdrowotne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 273 z dn 10.10.2002, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 208/2006 z dnia 7 lutego 2006 r. zmieniającym załączniki VI i VIII do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie norm przetwarzania dla wytwórni biogazu i kompostowni oraz wymagań dotyczących obornika (Dz.U. L 36 z 8.2.2006 str. 25).

6. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 018 z 23.1.2003, str. 11)

2. **Szwajcaria – Przepisy prawne**

Rozporządzenie z dnia 20 kwietnia 1988 r. dotyczące przywozu, przewożenia oraz wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE).

3. **Reguły zastosowania**

Weterynaryjny Urząd Federalny stosuje te same przepisy przywozu jak te, które wynikają z rozdziału 3 pkt 1 niniejszego dodatku. Jednakże Weterynaryjny Urząd Federalny może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W celu wypracowania właściwych rozwiązań w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego będą się odbywać konsultacje.

ROZDZIAŁ IV

ROZPORZĄDZENIA KOŃCOWE

Rozporządzenia niniejszego dodatku będą przedmiotem przeglądu w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego najpóźniej w ciągu 1 roku po jego wejściu w życie."